

Stížnost namítá dále proti názoru zastávanému žal. úřadem, že i nemovitost zapsaná s nemovitostmi jinými v jedné vložce jest schopna býti samostatným předmětem práv a závazků, a to jak věcných tak i obligačních, a může tvořiti také samostatný předmět držby, a dovozuje z toho, že i taková nemovitost jest způsobilou býti objektem právně samostatným.

Na doklad toho uvádí stížnost, že i nemovitost, jež netvoří samostatné knihovní těleso, může býti samostatným předmětem vlastnictví neknihovního, služebnosti polní, domovní a služebnosti bytu, práv nájemních a pachtovních, práva předkupního a práva zpětné koupě, ba i práva zástavního, neboť zákon nezakazuje dáti do zástavy jediný objekt, tvořící součást knihovního tělesa, jen zaknihování tohoto práva není přípustno na jednotlivé součásti knihovního tělesa. Rovněž může býti objekt takový předmětem samostatných břemen, jak vyplývá ze zákonů o daních pozemkových a domovních, jež vyměřují se pro každý pozemek i budovu zvlášť.

Nss přes tyto vývody stížnosti nemohl nemovitostem v rozhodnutí uvedeným přiznati právní samostatnost.

K právní samostatnosti dle stále judikatury tohoto soudu jest potřeba, aby dotyčná nemovitost ve všech relacích mohla býti samostatným předmětem práv i závazků, což jest možno jen tehdy, když objekt ten tvoří sám o sobě samostatné knihovní těleso, na něž lze vložiti i právo zástavní, aniž by vkladem tím byly dotčeny nemovitosti jiné k objektu nenáležející.

Nestačí tedy k právní samostatnosti, když nemovitost může býti samostatně zcizena, služebností zatížena, pronajata atd., nýbrž jest potřeba, aby mohla samostatně i zástavním právem býti zatížena.

Předpoklad ten schází dle § 13 kn. zák. u nemovitostí, jež tvoří pouze součást knihovního tělesa, a proto nelze nemovitostem takovým přiznati právní samostatnost ve smyslu § 3 lit. a) zák. záb.

Mezi úřadem a st-lem není sporu o tom, že předpoklad onen u nemovitostí, jichž nař. rozhodnutí se týče, splněn nebyl, následkem toho nelze ve výroku úřadu, jímž tento upírá nemovitostem těm právní samostatnost a tím i vyloučení ze svazku záborového, spatřovati nějakou nezákonnost.

Pokud stížnost konečně namítá, že hrobka v D. jako res extra commercium nepodléhá vůbec záboru, postrádá námitka tato podkladu, neboť není ustanovení, jež by rodinné hrobky prohlašovalo za res extra commercium a je jako takové ze záboru vylučovalo.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2700.

Zajištění bytu: Zajištění pro státní zaměstnance podle § 13 zák. č. 225/1922 není přípustné v příčině bytu, který v rozhodný den obýván byl městským policejním kapitánem, třebas tento koná »převážně státní službu« a v den rozhodnutí byl státním úředníkem.

(Nález ze dne 27. září 1923 č. 15591.)

V.ě c: Jan P. v Nitře proti župnímu úřadu v Nitře o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

V daném případě jde o zajištění bytu ve smyslu odst. 1 § 13 cit. zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb.

Jak plyne zcela nepochybně z jasného znění odstavce 1. § 13 cit. zák. (odst. 4. § 13 nepřichází v daném případě vůbec v úvahu) — jest základním předpokladem pro použití tohoto ustanovení, aby byt, o jehož zajištění jde, byl v den vyhlášení zákona, t. j. v den 19. srpna 1922 obýván státním zaměstnancem, t. j. tedy osobou, která jest ve služebním poměru k státu.

V daném případě jest nesporno, že Ludevít B., který v den 19. srpna 1922 obýval byt, o jehož zajištění jde, byl v tento den městským policejním kapitánem města Nitry, které v této době bylo ještě městem s regulovaným magistrátem.

Jak vychází z ustanovení § 69 zák. čl. XXII : 1886, a § 14 zák. čl. LVIII : 1912 jakož i z příloh C a D k tomuto zákonu připojených — tato ustanovení byla v den 19. srpna 1922 ještě v platnosti — jsou městští policejní kapitáni měst s regulovaným magistrátem úředníky těchto měst, tedy zaměstnanci městskými, kteří jsou ve služebním poměru k městu.

Jak patrně z nař. rozhodnutí, vycházel však žal. úřad z právního názoru, že městského policejního kapitána, který obýval v den 19. srpna 1922 sporný byt, slušelo v daném případě z toho důvodu pokládati za zaměstnance státního, ježto »koná hlavně službu pro stát«. Tento právní názor nemohl nss sdíleti, neboť okolnost, že ten, kdo jako zaměstnanec městský jest ve služebním poměru k městu, obstarává převážně také agendy správy státní, nemůže ještě s a m a o s o b ě založiti služební poměr jeho ke státu.

Pro otázku, byl-li v daném případě splněn svrchu zmíněný základní předpoklad pro použití odst. 1. § 13 cit. zák., jest také bez právního významu okolnost, že, jak žal. úřad v nař. rozhodnutí uvádí, osoba, která v den 19. srpna 1922 obývala sporný byt, jest »nyní« — čímž žal. úřad patrně míní dobu, kdy vydal nař. rozhodnutí (datované dnem 20. února 1923) — zaměstnancem státním; podle ustanovení odst. 1. § 13 cit. zák. jest jedině rozhodným, zda osoba, která obývala byt v den vyhlášení zákona, byla v tento den státním zaměstnancem.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne tedy, že v daném případě nebyl byt, o jehož zajištění šlo, v den vyhlášení cit. zákona obýván zaměstnancem státním; nebyl tedy v daném případě splněn základní předpoklad pro použití odst. 1. § 13 cit. zákona

Č. 2701.

Administrativní řízení: Nařízení na základě zákona zmocňovacího č. 337/1920 mohou býti vydávána i v době, kdy Národní shromáždění zasedá. — II. Čsl. komise cukerní není vázána předpisy zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z.

(Nález ze dne 27. září 1923 č. 15.806.)